

Právem proto došel nalézací soud k právnímu závěru, že čin obžalovaného byl spáchán s použitím zbraně a není tu vytýkaného zmatku.

Čís. 5165.

Konkretní činnost ve směru ustanovení §§ 1 a 2 zák. na ochr. rep. je u československého státního příslušníka dána již skutečnou službou v SA oddílech.

Je-li u obžalovaného zjištěn vlastní úkladný záměr po rozumu § 2 zák. na ochr. rep. při jeho spolčení se v SA, nemůže ho vyvinuti případný další motiv jeho vstupu do nich (že v nich hledal zaopatření).

Zpěv Horst-Wesselovy písně (§ 15 čís. 3 zák. na ochr. rep.) za služby v SA nemusí vypadati z rámce účasti v SA a je pak postížen již odsouzením pro zločin § 2 zák. na ochr. rep.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1934, Zm I 781/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 28. února 1934, pokud jím byl obžalovaný, byv obžalován ze zločinu přípravy úkladů podle § 2 al. 2 zák. na ochr. rep. byl uznán vinným jen přečinem podle § 17 čís. 1 al. 2 téhož zákona, zrušil napadený rozsudek v tomto výroku a obžalovaného uznal vinným zločinem přípravy úkladů podle § 2 al. 1 zák. na ochr. rep., který spáchal tím, že se od 20. července 1933 do 20. prosince 1933 v Drážďanech spolčil k úkladům o republiku s říšskoněmeckými oddíly SA. Z podnětu této zmateční stížnosti zrušil však podle § 290 tr. ř. rozsudek soudu první stolice v odsuzujícím výroku pro zločin podle § 15 čís. 3 zák. na ochr. rep., spáchaný tím, že obžalovaný v téže době v Drážďanech veřejně podněcoval zpěvem písně Horst-Wesselovy k úkladům o republiku nebo k jejich přípravě, tedy ke zločinům uvedeným v §§ 1 a 2 zák. na ochr. rep., a obžalovaného podle § 259 čís. 2 tr. ř. zprostil z obžaloby pro tento čin.

Důvody:

Z uplatněných důvodů zmatečnosti podle § 281 čís. 5 a 10 tr. ř. je podle vývodů zmateční stížnosti věcně proveden jen důvod posléz uvedený. Jest mu přiznati oprávnění, neboť uplatňuje důvodně, že při půlleté službě obžalovaného v SA, jsou dány objektivní i subjektivní náležitosti zločinu podle § 2 zák. na ochr. rep.

Jeho objektivní složky uvádí sám rozsudek první stolice nepřímou ve zjištění, že jsou úderné oddíly ve smyslu celého Hitlerova hnutí proti Československé republice zřízeny, by území Němci v Československé republice osídlená byla od ní násilně odtržena a přivtělena k třetí říši.

Tuto skutečnost dovoděnou v četných nálezech nejvyššího soudu z programu strany, které tyto oddíly slouží, a z činnosti, kterou v pohraničním území vyvinuly, zejména též za součinnosti četných přeběhlíků z Československé republiky, usilujících o provedení onoho bodu programu strany NSDAP a bývalé zdejší strany DNSAP, netřeba pro její notoričnost znovu dokazovati. Proti napadenému názoru nalézacího soudu, že se v jednání obžalovaného nedostává konkrétní činnosti ve směru ustanovení §§ 1 a 2 zák. na ochr. rep., stačí uvést, že je dána u československého státního příslušníka skutečnou službou ve vojensky organisovaných oddílech s takovým cílem, neboť se tím přibližuje možnost výsledku uskutečnití přípravy k zamýšlenému násilnému porušení územní celistvosti Československé republiky.

Zjistil-li pak nalézací soud dále, že si obžalovaný tohoto poslání úderných oddílů byl vědom, a poukázal-li při tom i na jeho smýšlení, — kteréžto zjištění je podle § 288 čís. 3 tr. ř. pro nejvyšší soud závazné —, nutno z toho a z půlleté dobrovolné a skutečné služby jeho jako československého státního příslušníka v takových oddílech usouditi, že byl ke spolčení se s údernými oddíly veden záměrem účastniti se jejich pod hledisko § 2 zák. na ochr. rep. spadající činnosti proti územní integritě Československé republiky. Je-li takto u obžalovaného zjištěn vlastní úkladný záměr po rozumu § 2 zák. na ochr. rep. při jeho spolčení se s SA, nemůže ho vyvinuti případný další motiv jeho vstupu do nich, jak se jím omlouvá obžalovaný, tvrdě, že v nich hledal zaopatření. Jest tedy dána i subjektivní skutková podstata zločinu podle § 2 al. 1 zák. na ochr. rep., jímž byl čin obžalovaného u vyhovění zmateční stížnosti státního zástupce z důvodu zmatečnosti podle § 281 čís. 10 tr. ř. kvalifikován.

Nejvyšší soud přihlédl z úřední povinnosti podle § 290 tr. ř. též k odsuzující části rozsudku pro zločin podle § 15 čís. 3 zák. na ochr. rep. Nalézací soud vyjádřil sice objektivní stránku tohoto zločinu při zpívání písně Horst-Wesselovy, která jest jistě podle svého obsahu způsobným prostředkem podněcovati k úkladům o Čsl. republiku, po případě k jejich přípravě. Než pro právní posouzení činu je v konkrétním případě rozhodné zjištění, že obžalovaný tuto píseň veřejně zpíval s ostatními za služby u organisace SA — Sturm 31/108 Schützenstandarte. Je známo, že v Německu je tato píseň oficielním projevem zejména právě těchto oddílů; nejsou pak zjištěny zvláštní okolnosti, které by poukazovaly k tomu, že její zpívání obžalovaným v Německu mělo míti pro jiné osoby vztah právě též k úkladným snahám o Československou republiku; než i bylo-li tomu tak a projevoval-li snad obžalovaný zpěvem této písně sám své smýšlení v uvedeném směru, nevypadá toto jednání obžalovaného z rámce jeho účasti v SA a je již postiženo jeho odsouzením pro zločin podle § 2 zák. na ochr. rep. Obžaloby pro zločin podle § 15 čís. 3 zák. na ochr. rep. bylo proto obžalovaného podle § 259 čís. 2 tr. ř. zprostiti.